

Argumenter mod Tvangsforestillinger. Der gives, siger Søren Kierkegaard, en Ræsonnementspassiar, der staar i samme Forhold til Resultatet som de uoverskuelige ægyptiske Kongerækker til det historiske Udbytte, og en saadan Passiar er det utilbørligt at spille Tiden paa. Desuden er Venstres Forslag baseret baade paa Konservatisme, paa Moderation og paa Radikalisme, saa naar jeg holder mig til Venstre, faar jeg Lejlighed til at sige alt, hvad jeg har paa Hjerte til alle Sider.

Ogsaa vore fortræffelige Socialdemokrater har et Standpunkt, et negativt Standpunkt, som ingen nationale Højresocialister i Verden har Mage til. Det kan kort kaldes Danmarks Luxembourgisering. Det ærede Medlem Hr. P. Munch har ogsaa været inde paa dette Tema og tillægger det aabenbart meget stor Betydning. Jeg vil i den Anledning gerne minde om, at vi om dette Forslag i Militærkommissionen har haft en lille Debat ved en Lejlighed, hvor danske Medlemmer af Folkeforbundets Delegeretforsamling var tilkaldt, og dér har jeg udførligt redegjort for mit Syn paa Spørgsmaalet om Luxembourgs Forpligtelser som Medlem af Folkernes Forbund. Det staar altsaa offentligt tilgængeligt at læse i Beretningen, maa jeg gaa ud fra; jeg har, som sagt, ikke haft Tid til at se noget som helst af den Beretning, men jeg gaar ud fra, at det staar der. (En Røst: Nej, det staar ikke deri.) Det havde dog haft en vis Interesse . . . (Munterhed), ja, ikke særlig, hvad jeg har sagt, men i al Almindelighed Sagen. Naar man har kaldt Gesandten i Stockholm, som var den første delegerede i Genf, herved, forekommer det mig, at Regeringen i hvert Fald for et Syns Skyld kunde have taget dette med; men naar den har været hensynsløs paa saa mange Omraader, hvorfor saa ikke lidt Vilkaarlighed her ogsaa!

Her vil jeg nu blot sige om denne Sag, at da jeg var i Genf, stod det mig fuldkommen klart, at dette Spørgsmaal om Luxembourgs Stilling, som altsaa synes at øve en aldeles forførerisk Tiltrækning paa vore radikale og socialdemokratiske Medlemmer — de betragter det som et rent Eldorado for deres Ideer —, vilde af de ærede Medlemmer, naar de kom hjem, blive benyttet i den partipolitiske Agitation; og derfor henvendte jeg mig, medens jeg var i Genf, til, jeg tør rolig sige en af de absolut aller mest indviiede og kompetente Mænd i dette Spørgsmaal, et af de Folkeforbundsmedlemmer, som var mest interesseret i det, og som havde mest direkte med Sagen

at gøre. Og jeg tør indestaa for, at jeg spurgte ham saa grundigt og saa omhyggeligt, at der ikke er Tvivl om, at de Udtalelser, jeg har fremsat angaaende dette Spørgsmaal i Militærkommissionen, er i nøje Overensstemmelse med hans Syn paa Sagen. Hvis det ærede Medlem Hr. P. Munch skulde være i Tvivl, tror jeg næsten, jeg kunde garantere, at jeg skulde være i Stand til at faa en skriftlig Erklæring desangaaende.

Men i øvrigt maa det være mig tilladt om de ærede socialdemokratiske Medlemmers Forslag at sige dette, at jeg gaar ud fra, at det kun er et partipolitisk Paradennummer, og jeg betvivler — det vil jeg da have Lov til indtil det sidste at betvivle —, at de ærede Medlemmer, hvis de i dette Øjeblik under den udenrigspolitiske Situation, der for Tiden er i Verden, kom til Magten og skulde tage Regeringsansvaret her i Danmark, vilde søge det Forslag gennemført. Nej, de forelægger det, fordi de ved, at det ikke vil blive gennemført; for der er jo en Reaktion, som staar imod det. Og naar det saa om nogen Tid hænder — og det hænder sikkert —, at Socialdemokraterne kommer i Flertal, som de er saa mange andre Steder — og det ser jeg ikke nogen Ulykke i — hvad saa? Ja, jeg ved, det frygtes fra saa mange Sider; men der er nu en Gang det at sige, at Verdensforholdene lader sig ikke løbe over Ende af Teorier og Doktriner — moderate Socialister har sandet det baade i det ene og det andet Land —, og saa er der jo altid i demokratiske Stater et vist Gærde, en Grænse, som simpelthen fastsættes af Pressens Avisartikler og Vælgernes Stemmeseddel. Jeg gaar ud fra, at det er et Paradennummer, og at naar Socialdemokraterne kommer til Magten om nogle Aar, om kortere eller længere Tid — det er blot et Tidsspørgsmaal — (Afbrydelse) . . . ja, det nærer jeg slet ikke Tvivl om —, saa vil de hævde om Forsvarsspørgsmaalet: Ja, nu har vi jo Reaktionens Love fra 1922, eller hvornaar det nu er, og „Lov er Lov, og Lov skal holdes“; det kan man selvfølgelig ikke komme udenom, det maa man selvfølgelig tage Hensyn til.

Men saa vil jeg gerne rette det Spørgsmaal til de ærede Socialdemokrater: Hvis De nu virkelig fik deres Standpunkt gennemført, vilde De saa tage Konsekvenserne af det? Vilde De saa tage de samme Konsekvenser, som Luxembourg har maattet tage, og som sikkert uundgaaeligt vilde blive nødvendige for et Land med Danmarks enorme strategisk-politiske Betydning? Vilde De tage den selvfølgelig Konsekvens, at vi